സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളും സാഹിത്യവിദ്യാഭ്യാസവും: പാഠാദേശത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ.

അനുശ്രീ ചന്ദ്രൻ സി
ഗവേഷക, സംസ്കൃത സർവ്വകലാശാല, കാലടി

ഭൂതകാലത്തിൽ നിന്ന് വർത്തമാനകാലം വരെയെത്തുന്ന രേഖീയക്രമത്തിൽ സുദൃഢമായ ഘടനകളിലൂടെ ആവിഷ്കൃതമാവുന്ന ജ്ഞാനവിഷയമാണ് ചരിത്രം. ദീർഘമായ കാലയളവിന്റെ ഘട്ടം ഘട്ടമായ ആഖ്യാനമാണ് ചരിത്ര രചനയിൽ സാധ്യമാകുന്നത്. പല തരം അധീശ - ബലതന്ത്രങ്ങളുടെ ആഖ്യാന ഭൂമികയാവുന്ന ചരിത്രം വസ്തുതകളുടെയും ചരിത്രകാരന്റെയും വ്യാഖ്യാനങ്ങളാണ്. "ചരിത്ര നിർമ്മിതി ഒരു ജനസമൂഹത്തിൻറെ വ്യവഹാര നിർമ്മിതി കൂടിയാണ്. അതിനാൽ സാഹിത്യചരിത്രമെന്നത് വസ്തുനിഷ്ഠമായ വാസ്തവ കഥനമല്ല, പ്രത്യയശാസ്ത്രപരമായ ഇടപെടലാണ്" (ഇ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ, 2012:22). താരതമ്യേന ആധുനികമായ വിജ്ഞാന മേഖലയാണ് സാഹിത്യ ചരിത്രരചന. സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ രൂപത്തിലോ ഉള്ളടക്കത്തിലോ ഉള്ള ഘടകങ്ങളുടെ യാത്രയെ സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയം കണ്ടെത്തുന്നു. സാഹിത്യ ചരിത്രത്തെ സാധ്യമാക്കിയ പ്രത്യയശാസ്ത്ര പഠനമെന്ന നിലയിലാണ് സാഹിത്യ ചരിത്ര വിജ്ഞാനീയമെന്ന ജ്ഞാനപദ്ധതി രൂപപ്പെടുന്നത്. സാഹിതീയതയുടെ വ്യാപനവും സാക്ഷാൽക്കാരവും ലക്ഷ്യമാക്കുന്ന പദ്ധതിയാണ് അത് രൂപപ്പെടുത്തുന്നത്.

താക്കോൽ വാക്കുകൾ: സാഹിത്യ ചരിത്രം, സാഹിത്യ വിദ്യാഭ്യാസം

സാമൂഹ്യ ആധിപത്യത്തിനുള്ള ശക്തമായ ഉപാധിയാണ് സാഹിത്യം എന്ന വിചാരം ബലപ്പെടുന്നതോടു കൂടിയാണ് ഒരു പഠനവിഷയം എന്ന നിലയ്ക്ക് സാഹിത്യചരിത്ര നിർമ്മാണം അനിവാര്യവും പ്രസക്തവുമാകുന്നത്. സാമൂഹിക-സാംസ്കാരിക വ്യവഹാരങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കാനും നിർണയിക്കാനും

ഉപകാരപ്രദമായ മാധ്യമമായി സാഹിത്യം മാറിയതോടു കൂടി അതിന്റെ ചരിത്രവും ഉള്ളടക്കവും വിശകലനങ്ങൾക്കും പഠനങ്ങൾക്കും വിധേയമാകാൻ തുടങ്ങി. സാഹിതീയത എന്ന ആശയത്തെയും ദേശീയത എന്ന സങ്കൽപ്പത്തെയും ചരിത്രമെന്ന ജ്ഞാനരൂപത്തെയും പ്രയോഗവൽക്കരിച്ചു കൊണ്ടാണ് സാഹിത്യ ചരിത്രങ്ങൾ രൂപപ്പെടുന്നത്. സാഹിത്യ വായനയെ അർത്ഥപൂർണമാക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങളാണ് സാഹിത്യ ചരിത്രങ്ങളുടേത്. സാഹിത്യ വിവേകം രൂപീകരിക്കുക, മൗലിക സാഹിത്യരചനകളുടെ ശ്രദ്ധേയത വിശകലനം ചെയ്യുക എന്നിവയ്ക്ക് സാഹിത്യ ചരിത്രം പ്രാധാന്യം നൽകി. സാഹിത്യത്തെ പുനർനിർമ്മിക്കുകയാണ് സാഹിത്യ ചരിത്ര വിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന ലക്ഷ്യം. പ്രതിരോധ പരമായ നീക്കങ്ങളായി സാഹിത്യ സംഭവങ്ങളെ കാണാനാണ് സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയം ശ്രമിക്കുന്നത്.

സാഹിത്യ വിദ്യാഭ്യാസം സാംസ്കാരിക ജീവിതത്തിന്റെ അനിവാര്യതയായതോടു കൂടി അതിനാവശ്യമായ ദിശാബോധവും ഘടനാത്മകമായ അറിവു നിർമ്മാണ പദ്ധതിയും രൂപീകരിക്കേണ്ടതായി വന്നു. സ്വാഭാവികമായും സാഹിത്യ പഠനത്തിന്റെയും അറിവു രൂപീകരണത്തിന്റെയും മാതൃകയും കേന്ദ്രീകരണവുമായി സാഹിത്യ ചരിത്രവും മാറി. സാഹിത്യ പഠനത്തിന്റെ രീതിശാസ്ത്ര പദ്ധതി രൂപീകരിക്കുന്നതിൽ ഉൾപ്പെടെ സാഹിത്യ ചരിത്രങ്ങളുടെ ഇടപെടൽ കൃത്യമായ രീതിയിൽ ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്.

മലയാള ഭാഷാ പഠനത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പാഠ്യപദ്ധതിയുടെ രൂപീകരണത്തിന് ഉൾപ്പെടെ സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളുടെ സ്വാധീനം പ്രകടമാണ്. സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളുടെ മാതൃകയിലാണ് സിലബസും പാഠപുസ്തകങ്ങളും നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്നത്. ഒദ്യോഗിക പാഠ്യപദ്ധതിയിലെ സാഹിത്യചരിത്ര സ്വാധീനത്തെക്കുറിച്ചും അവയുടെ സാധ്യതകളെയും പ്രശ്നങ്ങളെയും കുറിച്ച് ഒരു ധാരണ പങ്കുവയ്ക്കാനാണ് ഈ പഠനം ലക്ഷ്യമിടുന്നത്. സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ സാഹിത്യ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വിശാലമായ സംവിധാനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്ന നിരീക്ഷണത്തിലാണ് പ്രബന്ധം ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നത്. സാഹിത്യവിദ്യാഭ്യാസവും സാഹിത്യചരിത്രവും സാഹിത്യ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഈ പഠനം.

സാഹിത്യവിദ്യാഭ്യാസം സാധ്യമായതു മുതൽ സാഹിത്യചരിത്രം ഒരു പ്രധാന പഠന വിഷയമായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. അതുമല്ലെങ്കിൽ

സാഹിത്യത്തെ ചരിത്രപരമായി നിരീക്ഷിക്കാനുള്ള പ്രവണതകൾ രൂപപ്പെടുന്നു. സാഹിത്യചരിത്രം സാഹിത്യത്തിന് സമാനമായ പദവിയുള്ള ഒരു വിഭാഗമായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. എങ്കിലും ഉദ്ദേശ്യത്തിന്റെയും രീതിശാസ്ത്രത്തിന്റെയും കാര്യത്തിൽ ഇവ രണ്ടും പരസ്പരം ബന്ധപ്പെടുന്നില്ല. സാഹിത്യ പഠനത്തിൽ സാഹിത്യസിദ്ധാന്തം, സാഹിത്യ നിരൂപണം, സാഹിത്യചരിത്രം എന്നിവ ഓരോന്നും വ്യക്തിഗതമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. സാഹിത്യചരിത്രം അതിന്റെ ചരിത്രവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഒരു മേഖലയെന്ന നിലയിൽ നിലനിൽക്കുന്നു. സാഹിത്യ സന്ദർഭത്തിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി, വിദ്യാഭ്യാസ സംബന്ധിയായ വ്യവസ്ഥകളും വിഭാഗങ്ങളും സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതാണ് എന്നു കാണാം. സാഹിത്യ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലെ കാഴ്ചപ്പാടുകളിലെ മാറ്റങ്ങൾ, രേഖീയമായ ക്രമപ്പെടുത്തലുകൾ, തെരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ എന്നിവയെ നിർണയിക്കുന്ന പൊതുയുക്തിയാണ് മലയാള സാഹിത്യ പഠനത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സാഹിത്യ ചരിത്രങ്ങൾ. സാഹിത്യചരിത്രം ചിട്ടയായ അറിവിന്റെ രൂപത്തിലാണ് നിലനിൽക്കുന്നത്, വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ വിജ്ഞാനവിതരണത്തിന്റെ സമീപനമാണ് സ്വീകരിക്കുന്നത് .അതിനു വേണ്ട ഉപാദാനമാണ് സാഹിത്യചരിത്രം

മലയാള സർവ്വകലാശാലയിലെ സാഹിത്യ പഠന വിഭാഗത്തിന്റെ ഒന്നാം സെമസ്റ്റർ സിലബസ് ഉദാഹരണമായി സമീപിക്കാം. മലയാളഭാഷയിലും സാഹിത്യത്തിലും സമഗ്രമായ അറിവ് ഉണ്ടാക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തോടുകൂടിയാണ് പാഠ്യപദ്ധതി വിഭാവനം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. മലയാള ഭാഷയുടെ വിജ്ഞാന പദവി, ആധുനിക സമകാല മലയാള കവിത, കഥാസാഹിത്യം, ഭാഷാശാസ്ത്രം, സംസ്കൃതം എന്നിവ ഉൾപ്പെട്ടതാണ് ഒന്നാം സെമസ്റ്ററിലെ പാഠ്യപദ്ധതി. നവോത്ഥാന കാലം മുതൽ വൈജ്ഞാനികം, വിദ്യാഭ്യാസം, സാങ്കേതികം, രാഷ്ട്രീയം എന്നീ രംഗങ്ങളിൽ മലയാളഭാഷ നേരിടുന്ന വളർച്ചയുടെ ഘട്ടങ്ങൾ ആണ് മലയാള ഭാഷയുടെ വിജ്ഞാനപദവി സിലബസ് കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നത്. അവയുടെ വിശകലനത്തിനായി ജോർജ്ജ് മാത്തൻ മുതൽ അച്യുത് ശങ്കർ വരെ നീളുന്നവരുടെ വൈജ്ഞാനിക സംഭാവനകളെ അവലോകനം ചെയ്യുന്നു. സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തുന്ന കാലഗണന ക്രമത്തിൽ പാഠ്യപദ്ധതി രൂപപ്പെടുന്നു.

കാല്പനികതയിൽ നിന്ന് ഭാവഗീതം, അരുണയുഗം എന്നിവയിലൂടെ ആധുനികതയിലേക്കും തുടർന്ന് ഉത്തരാധുനികതയിലേക്കും നയിക്കപ്പെട്ട

മലയാള കവിതാ സാഹിത്യത്തെ സവിശേഷ പഠനത്തിന് വിധേയമാക്കുകയാണ് ആധുനിക സമകാല മലയാളകവിത. ആശാൻ മുതൽ കുഴൂർ വിൽസൺ വരെ നീളുന്ന എഴുത്തുകാരുടെ രചനകൾ വിമർശനാത്മകമായി വിശകലനം ചെയ്യപ്പെടുന്നു. കഥാസാഹിത്യം രൂപകൽപ്പന ചെയ്യപ്പെട്ടുന്നതും മലയാള നോവലിന്റെയും ചെറുകഥയുടെയും വികാസ പരിണാമങ്ങളെ വിമർശനാത്മകമായി വിലയിരുത്തി ക്കൊണ്ടാണ്. വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞിരാമൻ മുതൽ കെ.ആർ. മീര വരെയും ഇന്ദുലേഖ മുതൽ സുഗന്ധി എന്ന ആണ്ടാൾ ദേവനായകി വരെയുമുള്ള ചരിത്രത്തെ കൃത്യമായി അടയാളപ്പെടുത്തുകയാണ് പാഠ്യപദ്ധതി. സാഹിത്യ പഠനത്തിന്റെ ഭാഗമോ, സഹായകമോ ആയ ഭാഷാശാസ്ത്ര പഠനത്തിന് പാഠ്യപദ്ധതി പ്രാധാന്യം നൽകുന്നു. മലയാളഭാഷയെയും സാഹിത്യത്തെയും അതിന്റെ രൂപീകരണത്തെയും സ്വാധീനിച്ച സംസ്കൃതത്തിന്റെ പദവിയെ പാഠ്യപദ്ധതി അംഗീകരിക്കുന്നു. സാമാന്യമായ അവലോകനത്തിൽ തന്നെ സിലബസിന്റെ രൂപീകരണത്തിലെ സാഹിത്യ ചരിത്ര സ്വാധീനം പ്രകടമാണ്.

"ഭാഷാധിഷ്ഠിത ദേശരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ സാംസ്കാരിക ഭരണഘടനയുമായി നിലവിൽ വന്ന ആഖ്യാന രൂപങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് സാഹിത്യചരിത്രം" (ഷാജി ജേക്കബ്, 2015;2870) . ഭാഷാചരിത്രം, ദേശചരിത്രം എന്നിവയ്ക്ക് സാഹിത്യചരിത്ര ഭാവനയിലും നിർമ്മിതിയിലും ഉള്ള പങ്കും പ്രാധാന്യവും പ്രാതിനിധ്യവും സാഹിത്യവിദ്യാഭ്യാസത്തിലും ലഭിക്കുന്നു എന്നു കാണാം . സാഹിത്യ ചരിത്രങ്ങളുടെ പ്രഥമപരിഗണനകളെ പാഠ്യപദ്ധതിയുടെ ഭാഗമാക്കാൻ ഉള്ള പ്രവണതയും ഏറെയാണ്. സാഹിത്യകൃതികൾ, രൂപങ്ങൾ, ഗണങ്ങൾ, പ്രവണതകൾ, പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ, കാലഘട്ടങ്ങൾ, എന്നിങ്ങനെ കാനോനീകരണത്തിന്റെ ഭാഗമായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്ന സമീപനങ്ങൾ സാഹിത്യവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെയും ഭാഗമാകുന്നു. മലയാള സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ കാനോനീകരണം, വിമർശനം എന്നീ മണ്ഡലങ്ങളിൽ പുലർത്തുന്ന സമീപനങ്ങളും ഇടപെടലുകളും സാഹിത്യവിദ്യാഭ്യാസത്തിലും വിവിധ രീതികളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നു.

സാഹിത്യകൃതികളുടെ കർതൃത്വം ആധുനികമായ അവബോധമാണ്. കർതൃത്വത്തെയും ചരിത്ര, സാഹിത്യസങ്കൽപങ്ങളുടെ വ്യവസ്ഥാപനത്തെയും സംബന്ധിക്കുന്ന വിമർശനാത്മകമായ നോട്ടമാണ് സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഉണ്ടാകേണ്ടത്. സാഹിത്യ ചരിത്രങ്ങളുടെ വ്യവസ്ഥാപിത സങ്കൽപ്പങ്ങൾക്ക് തുടർച്ച മാത്രമാണ്

സാഹിത്യവിദ്യാഭ്യാസത്തിലും സാധ്യമാകുന്നത്. അന്തർവൈജ്ഞാനികമായി സാഹിത്യത്തിനു സംഭവിച്ച രൂപാന്തരങ്ങളും ഭാവാന്തരങ്ങളും സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളുടെയോ സാഹിത്യവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെയോ പരിഗണനയ്ക്കായി വരുന്ന രീതി നിലവിൽ മലയാളത്തിൽ ഇല്ല. രംഗകലകൾ, സിനിമ, റേഡിയോ, ടെലിവിഷൻ, മാധ്യമങ്ങൾ എന്നീ മണ്ഡലങ്ങളിലേക്ക് സാഹിത്യത്തിനുണ്ടാകുന്ന അനുകല്പനം മുതൽ സാഹിത്യ ഭാവുകത്വത്തിൽ ഈ മാധ്യമങ്ങൾ നടത്തുന്ന നാനാതരം ഇടപെടലുകൾ ഇനിയും വേണ്ടത്ര പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത ചരിത്രഭാവുകത്വമാണ് നമുക്കുള്ളത്. സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ നിർമ്മിച്ച ബോധ്യങ്ങൾക്കുള്ളിൽ നിന്നു പുറത്തു വന്ന്, കാലികമായ വ്യതിയാനങ്ങൾ പാഠ്യപദ്ധതിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നതിന് സാഹിത്യവിദ്യാഭ്യാസത്തിനും സാധിക്കുന്നില്ല. പാഠ്യപദ്ധതിയുടെ രൂപീകരണത്തെ സ്വാധീനിക്കുന്ന, നിയന്ത്രിക്കുന്ന ഭരണകൂട, ബല തന്ത്രങ്ങളെ മറ്റൊരവസരത്തിൽ വിശകലന വിധേയമാക്കേണ്ടതുണ്ട്.

ഏകസ്വരത, വരേണ്യത, പുരുഷാധിപത്യം തുടങ്ങിയവയുടെ ആധിക്യവും നിശബ്ദതകൾ, തമസ്കരണം, ശൂന്യതകൾ, മറവികൾ, പക്ഷപാതങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയുടെ സമ്പന്നതയും ന്യൂനീകരണങ്ങൾ, മഹത്വവല്ക്കരണങ്ങൾ, സ്ഥാപനവല്ക്കരണം തുടങ്ങിയവയുടെ തുടർച്ചയും ചേർന്ന് സൃഷ്ടിക്കുന്ന സംവാദാത്മകതയുടെ വിശാലമായ തുറസ്സാണ് സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയം സാധ്യമാക്കുന്നത്. എന്നാൽ സാഹിത്യവിദ്യാഭ്യാസം ഈ സംവാദാത്മകതയെ പലപ്പോഴും പരിഗണിക്കുന്നില്ല. കൊളോണിയൽ ആധുനികത നിർമ്മിച്ച ചരിത്രത്തിന്റെ ഘടനയെ സാഹിത്യവിദ്യാഭ്യാസം പിൻപറ്റുന്നു.

സാഹിത്യവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ യുക്തിക്ക് കീഴിൽ, വിവിധ പ്രതിഭാസങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അടിസ്ഥാനപരവും പക്ഷപാതപരവുമായ പ്രതിഫലനം കാണാം. സാഹിത്യചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചകൾ സിദ്ധാന്തവും പ്രയോഗവും തമ്മിലുള്ള വേർതിരിക്കലുമായി മുന്നോട്ട് പോകുന്നുമുണ്ട്. സാഹിത്യവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ നിലവാരവും പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ സ്ഥാനവും രേഖീയമായ പുരോഗതിയിലേക്ക് നീങ്ങുന്നില്ല.

ലാളിത്യത്തിൽ നിന്ന് സങ്കീർണതകളിലേക്ക് പോകേണ്ട ഒരു അക്കാദമിക സംസ്കാരമാണ് താഴ്ന്ന ക്ലാസുകളിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടേണ്ടത്.

- ഭാഷയുടെ വിവിധ വ്യവഹാരരൂപങ്ങൾ കേട്ടും വായിച്ചും തന്റേതായ രീതിയിൽ ആശയം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനുള്ള കഴിവു നേടുക.

- സ്വന്തം ആശയങ്ങൾ, ചിന്തകൾ, വികാരങ്ങൾ, ഭാവന എന്നിവ അനുയോജ്യമായ രൂപത്തിൽ മറ്റുള്ളവർക്ക് മനസ്സിലാവുന്ന തരത്തിൽ പറഞ്ഞും എഴുതിയും അവതരിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള കഴിവ് നേടുക.
- മലയാളഭാഷയിലുണ്ടായ സർഗാത്മകകൃതികൾ വായിച്ച് ആസ്വദിക്കുന്നതിനും അവയിൽനിന്ന് സ്വാംശീകരിക്കുന്ന സംസ്കാരം ജീവിതത്തിൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിനുമുള്ള കഴിവു നേടുക.
- ഭാഷാ സാഹിത്യ പഠനത്തിലൂടെ സംസ്കാരത്തെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതിനും തന്റെ സ്വത്വബോധം വികസിപ്പിക്കുന്നതിനുമുള്ള കഴിവു നേടുക.

തുടങ്ങിയ ലക്ഷ്യങ്ങളാണ് സാഹിത്യ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രവർത്തന പദ്ധതികളായി വിലയിരുത്തപ്പെടുന്നത്. എന്നാൽ, നിലവിലെ സാഹിത്യവിദ്യാഭ്യാസത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇക്കാര്യത്തിൽ പലപ്പോഴും വൈരുദ്ധ്യം നിലനിൽക്കുന്നു. മലയാള സാഹിത്യത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രാചീന സാഹിത്യം സങ്കീർണ്ണമാണ് (ആപേക്ഷികം). താഴ്ന്ന ക്ലാസുകളിലെ പാഠ്യപദ്ധതികളിൽ ഉൾപ്പെടെ എഴുത്തച്ഛനെയും ചെറുശ്ശേരിയെയും പഠിച്ചശേഷം മാത്രമേ ലളിതപാഠങ്ങളിലേക്ക് എത്തുന്നുള്ളൂ. ബോധന സമ്പ്രദായത്തിന്റെ തന്നെ അപചയമാണവിടെ സംഭവിക്കുന്നത്. ചരിത്രപരമായ ധാരണകൾ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ ഇത്തരം ബോധന സമ്പ്രദായങ്ങൾക്ക് സാധിക്കുമെങ്കിലും ഗ്രഹണ ഏകോപനത്തെയും അവബോധരൂപീകരണത്തെയും അത് ബാധിക്കാൻ സാധ്യതയുണ്ട്. ഗ്രഹണ വികസനത്തിന്റെ (Congnitive development) ഘട്ടങ്ങളുമായി ചേർത്തു വച്ചു കൊണ്ട് അത്തരം വിശകലനങ്ങൾ സാധ്യമാണ്.

ചുരുക്കത്തിൽ, ധാരണയിലും സൃഷ്ടിയിലും ശ്രദ്ധകേന്ദ്രീകരിച്ച സാഹിത്യവിദ്യാഭ്യാസം ഉൾക്കാഴ്ചാ രൂപീകരണത്തിന് സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളുടെ സാധ്യതകൾ അവലംബിക്കുന്നു. ഭാഷാവിദ്യാഭ്യാസത്തെ സാഹിത്യവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഭാഗമാക്കിത്തീർക്കുന്നതിൽ സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ കാര്യമായ പങ്കുവഹിക്കുന്നുണ്ട്. സാഹിത്യത്തെ ഒരു ഭാഷാപരമായ ഘടനയായി നിർവചിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ചരിത്രവീക്ഷണത്തിന്റെ ഭാഗമായാണ് ഇത്തരം നിരീക്ഷണങ്ങൾ സംഭവിക്കുന്നത്. സാഹിത്യത്തിലൂടെയുള്ള അനുഭവം ഒരു പ്രധാന വിഷയമായി മാറിയപ്പോൾ, സാഹിത്യത്തെ അനുഭവിക്കുകയും വിലമതിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പ്രക്രിയകൾ സാംസ്കാരിക പൈതൃകത്തേക്കാളും അല്ലെങ്കിൽ പിന്തുടർന്നു പോന്നിരുന്ന മനഃശാസ്ത്രപരമായ

വശങ്ങളേക്കാളും വിലമതിക്കപ്പെട്ടു. സാഹിത്യവിദ്യാഭ്യാസം സാഹിത്യപരമായ കഴിവ് വികസിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു മാർഗമായി പുതുതായി സങ്കൽപ്പിക്കപ്പെട്ടു. പഠിതാക്കൾക്ക് അനുഭവിക്കാനും അഭിനന്ദിക്കാനും മനസ്സിലാക്കാനും സൃഷ്ടിക്കാനും പ്രാപ്തമാക്കുന്നവയായി സാഹിത്യം പഠനത്തിൽ വിപുലീകരിക്കപ്പെട്ടു.

സാഹിത്യവിദ്യാഭ്യാസം, സാഹിത്യ വീക്ഷണകോണുകൾ, സാഹിത്യ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വിശാലമായ സംവിധാനം, പാഠ്യപ്രശ്നങ്ങൾ എന്നിവയെല്ലാം ആത്യന്തികമായി കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നത് സാഹിത്യ ചരിത്രങ്ങളെയാണ്.

ഗ്രന്ഥസൂചി

1. ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ, 1990, കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഒന്നാം വാല്യം, പ്രസിദ്ധീകരണ വകുപ്പ്, കേരള സർവകലാശാല
2. കൃഷ്ണപിള്ള എൻ., 2010, കൈരളിയുടെ കഥ, ഡി സി ബുക്സ്, കോട്ടയം
3. രാധാകൃഷ്ണൻ പി.എസ്., 2017, എതിർ ദിശകൾ, സാഹിത്യ ചരിത്രത്തിലെ പക്ഷപാതങ്ങൾ, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് തിരുവനന്തപുരം
4. രാമകൃഷ്ണൻ ഇ.വി., 2012, അനുഭവങ്ങളെ ആർക്കാണ് പേടി?, ഡിസി ബുക്സ്, കോട്ടയം
5. സുനിൽ പി. ഇളയിടം, 2011, അജ്ഞാതവുമായുള്ള അഭിമുഖങ്ങൾ, നാഷണൽ ബുക്സ്റ്റാൾ, കോട്ടയം
6. Colebrook, Claire, 1997, New Literary Histories, New Historical and Contemporary Criticism, Manchester University Press.
7. Devy G.N., 1998, 'Of Many Heroes', An essay in Literary Historiography, Orient Longman.

ഗവേഷണ ജേണൽ

1. സാഹിത്യ ചരിത്ര വിജ്ഞാനീയം, 2015, മലയാളം റിസർച്ച് ജേണൽ, വാല്യം 8, ലക്കം 3 സിലബസ്, മലയാള സർവകലാശാല.

anusreechandran181996@gmail.com